

Medlem fra Kværndrup (Rosager), der talte paa Mindretallets Vegne, har Ret i at sammenstille den Patentbeskyttelse, her er Tale om, med den almindelige Toldbeskyttelse. Jeg tror, at den Sammenligning er i ikke ringe Grad urigtig. Der er for det første det at mærke, at hvis man bestattede alle indenlandske Fabrikker i samme Omfang, hvori Patenter bestattes efter denne Lov, saa vilde Stillingen være en ganske anden; men man beskatter netop ikke de indenlandske Fabrikker saaledes og ikke paa en saa ublu Maade som Patenterne, og dernæst er de indenlandske Fabrikkers Beskyttelse uendelig, medens Patentbeskyttelsen er forbigaaende og for ganske kort Tid. Jeg mener derfor, at Flertallets Forslag paa ganske rimelig Maade lader sig forklare. Det repræsenterer Folketingets Standpunkt undtagen med Hensyn til det ene Punkt, Spørgsmaalet om Patenternes Varighed, og i den Henseende mener jeg, at naar man overhovedet giver den Slags Love som denne Lov, Loven om Varemærker og anden saadan Beskyttelse, har man virkelig den Pligt saavidt muligt at give sine Medborgere den samme Beskyttelse, som Udlandet yder.

Rogtman: Det ærede Medlem, der nu satte sig, sagde, at der havde i Udvalget hele Tiden været Tvivl om en Ting, og det var Tidvarigheden af Patenter, de 15 Aar. Det er ikke korrekt udtrykt. Der har været Tvivl om det, men ikke Tvivl; ethvert Medlem har haft sin Mening; det ærede Medlem har ogsaa haft sin Mening, det bestrider jeg ikke, han har holdt paa de 15 Aar, og han har ikke været i Tvivl, det antager jeg ikke, han vil gentage. Jeg har heller ikke været i Tvivl om, at det mest demokratisk, virkelig friske, det mest økonomisk forsvarlige, var det kortest mulige Tidsrum for Patentets Varighed. Altsaa, det ærede Medlem har ikke udtrykt sig ganske korrekt, naar han siger, at der har været Tvivl i Udvalget; der har været Tvivl om, hvad Udfald denne Sag vilde faa, fordi der staar to Meninger mod hinanden, men de enkelte Medlemmer have ikke været i Tvivl, den Ting er klar og let overfuelig nok. Der er to Kræfter her, der staa mod hinanden, to økonomiske Interesser, der er Særinteresserne, Privilegierne imod den almindelige Interesse. Man kan jo nok stille det saadan op, som om det absolut var Landbruget alene i Modsetning til Industrien, men det er det ikke. Patenthaverne ere nemlig ikke Repræsentanter for den samlede Industri, nej, de ere Repræsentanter for visse Privilegier inden for Industriens Kamme, der ikke alene vende sig

mod Landbruget og de andre Samfundsklasser, men ogsaa mod deres Kolleger, deres Kammerater, som ikke ere saa heldige og begunstigede i Konkurrencen som de selv. Nej, det, som det hele Tiden har staaet paa, har netop været Kampen om det lange Aaremaal. Nu siger man, at det ærede Medlem fra Kalundborg (A. Sørensen), der desværre i Dag er saa tavd, dog har faaet Ret, dog har vundet Sejrr paa de to Paragraffer, men har maattet give sig paa den tredje. Det er imidlertid beklageligt, at paa dette tredje Punkt ligger det hele. At lade Sagen strande paa en kongelig Embedsmand vilde dog være at gøre Tinget til en alt for komisk Institution; det er muligt, at det kunde ske, men lad os se det først. At Afgiften skulde bringe Sagen til at strande, er noget, man kan sige, men som man ikke kan mene, naar man har en lille Smule Erfaring i den Slags Ting. Man kan spørge enhver større Patenthaver eller Patentsøger om, hvorledes han vilde stille sig, og man vilde saa faa det Svar af dem alle: blæse være med Omkostningerne, de Afgifter, her er Tale om, ere rene Bagateller. Naar man staar i en Forretning, hvor der er Tale om at udnytte et Patent, der kan give noget af sig, saa har man ganske andre Udgifter, og i Sammenligning med dem er dette en ren Bagatel. Reklamen betyder noget ganske andet for en Forretning end disse 2—300 Kr., de spille for saa vidt ingen Rolle; det er noget, man har haft at pynte med, paa det Punkt kunde Landstinget give efter; det er noget, man kunde stille det ærede Medlem fra Kalundborg tilfreds med, naar man fik, hvad det drejede sig om: Ketten til i en lang Aarrække at bestatte sine Medborgere med høje Priser, naar man fik et Privilegium, hvorved man blev stillet uden for den almindelige Konkurrence, saa at man selv kunde sætte sine Priser. Jeg kan derfor ikke andet end meget beklage, efter at der er ført en Kamp om denne Sag, ikke fordi man har været i Tvivl, som det ærede Medlem siger, men fordi det stod paa, hvilken Part der vilde give sig, at saa Folketinget i Stedet for at staa fast paa sit Standpunkt — det har jo tidligere ikke en Gang villet modtage Landstingets Tilbud om 12 Aar — nu endog har overbudt Landstinget og tilbuddi 15 Aar, som Landstinget i Fjor ikke en Gang havde Dristighed til at prøve paa at faa gennemført. Lad os være enige om, at der ikke har været Tvivl her, men kun en Tvist, som klart og forstaaeligt ligger for, en Tvist om, hvem der vil være med til at udvide Privilegiernes Stilling, og hvem der vil indskrænke den. Jeg maa slutte mig til den